

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ φιλογενέστατος καὶ ἀκραιφνὴς πατριώτης Ἰωάν. Βουτσινᾶς. Καίτοι ἐγγίζων τὸ ἐξηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἐν τοσούτῳ τυγχάνει πλήρης νεανικῆς ἔτι δραστηριότητος καὶ ἀκμῆς, ἀκούραστος, φιλόπονος, μειλίχιος, πρόθυμος εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργίαν, ἀκατάβλητος ὅσάκις πρόκειται νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς του, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ ἔθνος. Ἡ ἐξίσου προσφιλεῖς δι' αὐτὸν Ρωσσία, ἣν θεωρεῖ ὡς δευτέραν πατρίδα του, ἀμείβουσα τὰς ἀκραιφνεῖς ὑπηρεσίας καὶ τοὺς εὐγενεῖς μόχθους τοῦ ἐριτίμου ἀνδρὸς ἀπένευε μὲν αὐτῷ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὰ παράσημα Στανισλάου 2ας τάξεως, τῆς Ἀγίας Ἀννης 2ας τάξεως, τοῦ Βλαδιμήρου 4ης τάξεως καὶ τοῦ Βλαδιμήρου 3ης τάξεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν καθυστέρησεν εἰς τὴν ἐκδῆλωσιν τῆς πρὸς τὸν Βουτσινᾶν εὐγνώμοσύνης τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους τιμήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Ὅταν ἀκέρηα ἐφάνηκεν ἡ ὠραία ζωγραφία
Καὶ ἡ παρθένα ἔλαμψε, μὲ τέχνη περισσή,
Τὸ ἔργο του ἀντικρύζοντας ὁ καλλιτέχνης, εἶπε :
« Ἐσὺ 'σαι τὸνεῖρο τοῦ νοῦ, καὶ τῆς ψυχῆς μου ἐσὺ !

Καὶ τὰ μαλλιά τὰ ὀλόξανθα καὶ τὰ γλυκά σου μάτια
Καὶ τὰ χυτὰ τὰ χέρια του, τὸ σῶμα τὸ ἐλαφρό,
Στῇ γῇ ποτὲ δὲν φάνηκαν, εἶνε νεράιδας κάλλη.
Πλασμένης μὲ κρινόρροδα κι' ἀπὸ μαρμάρου ἀφρό.»

Κ' ἐγλυκοδάκρυσεν ἔμπρὸς 'ς τὴν ἄσαρκη ὁμορφιά,
Ποῦ ἀπ' τὴν καρδιά του ἔφερεν ἀνάλαφρα 'ς τὸ νοῦ,
Τὴν ὁμορφιὰ τὴν ἀπλαστή, ποῦ ἀνάστησεν ἡ τέχνη
Μὲ τὴν ἀπάρβην ψυχὴ ὀνείρου μακρυνοῦ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ